

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/238/2019
Identifikačné číslo spisu: 2112206065
Dátum vydania rozhodnutia: 28.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2112206065.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne E. G., bývajúcej v G., X. XX, zastúpenej Mgr. Róbertom Bardačom, PhD., advokátom, so sídlom v Bratislave, Lovinského 22, IČO: 47 243 252, proti žalovanému ŽOS Trnava, a.s., so sídlom v Trnave, Koniarekova 19, IČO: 34 108 513, zastúpenému JUDr. Alexandrom Florišom, advokátom, so sídlom v Trnave, Paulínska 24, IČO: 33 213 879, o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 10 C 33/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. apríla 2019, sp. zn. 25 Co 131/2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. decembra 2017 č. k. 10 C 33/2012-814 vo výroku I. určil, že žalovaný je povinný doručiť žalobkyni list s nasledovným ospravedlnením: Vážená pani G., prijmite prosím naše ospravedlnenie za úmrtie Vášho manžela, pána W. G., ktorý zomrel dňa XX. X. XXXX v práci v dôsledku pracovného úrazu. Za pracovný úraz Vášho manžela nesieme ako jeho bývalý zamestnávateľ zodpovednosť, nakoľko neboli zo strany zamestnávateľa dodržané zásady bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Vo výroku II. súd prvej inštancie určil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 15.000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol. Výrokom IV. a V. zaviazal zaplatiť žalovaného náhradu trov jednak žalobkyni v rozsahu 100 % v časti konania o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, a jednak štátu v rozsahu 100 %. Výrokom VI. vzájomnú žalobu žalovaného zamietol a výrokom VII. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % v časti konania o vzájomnej žalobe. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal najmä z ustanovení § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 195 ods. 1, 2, 6, § 196 ods. 1, 4, 5, § 97 ods. 1, 5, 11, § 98 ods. 3 písm. a/, b/, § 92 ods. 1, 2, § 9 ods. 1 a 3, § 146 ods. 1 veta prvá, § 147 ods. 1, 2, § 148 ods. 1, 2 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), § 1, § 2 ods. 1, § 6 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, i/, j/, r/, § 6 ods. 8 a 10, § 9 ods. 1, § 12 ods. 2

písm. a/, c/ bod 1.,j/, § 12 ods. 5 zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci (ďalej len „ZoBOZP“), § 2 písm. x/, § 31 ods. 4, 6 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 209 ods. 1, 2, § 206, Čl. 4 ods. 1, 2, Čl. 15 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Na základe zisteného skutkového stavu a citovaných zákonných ustanovení dospel súd prvej inštancie k záveru, že v dôsledku smrti p. G. na pracovisku, ktorú tento súd vyhodnotil ako pracovný úraz, došlo k zásahu do osobnostného práva žalobkyne tak, že bola narušená celistvosť jej rodiny a bolo zasiahnuté do jej súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, keď ochudobnenie žalobkyne v citovej oblasti je nenapraviteľné. V danom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobkyne chráneného § 11 OZ, ktorého súčasťou je i rodinný život, kedy z objektívneho pohľadu je strata jedného z členov tohto spoločenstva celkom neodčiniteľnou ujmom, ktorá dopadá na zostávajúcich členov rodiny, takže primeraným zadostučinením v danom prípade je i náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 OZ.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom zo 16. apríla 2019 sp. zn. 25 Co 131/2018 odvolanie žalovaného proti výroku III. napadnutého rozsudku, ktorým bola vo zvyšku žaloba zamietnutá odmietol, a vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu. Odvolaním žalovaného bol napadnutý rozsudok výslovne v celom rozsahu teda aj vo výroku III., ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol, teda rozhodol v prospech žalovaného. Žalovaný ale v zmysle cit. procesných ustanovení nemal oprávnenie podať odvolanie proti výroku III. preskúmaného rozsudku, ktorým bola žaloba voči nemu vo zvyšku zamietnutá. V dôsledku toho bolo nevyhnutným, aby odvolací súd odvolanie žalovaného v časti, v ktorej smerovalo proti zamietajúcej časti rozsudku - výroku III., s použitím cit. § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou, odmietol. Odvolací súd mal za to, že už súd prvej inštancie dostatočne, na základe dokazovania, preukázal, že W. G. utrpel poškodenie zdravia, resp. smrť, ktoré mu ako zamestnancovi bolo spôsobené pri plnení pracovných úloh nezávisle od jeho vôle krátkodobým náhlym a násilným pôsobením vonkajších vplyvov (§ 195 ods. 2 ZP a § 8 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení). Osobitne v danom prípade, príčinou jeho smrti bol infarkt tým, že jeho pracovný výkon v danom čase jednal hranice obvyklej každodennej vykonávanej práce, keďže k jeho úmrtiu došlo po vykonaní celodennej zmeny v neskorých nočných hodinách, navyše za nepriaznivých okolností v pracovnom prostredí, osobitne zaťaženom hlukom, prachom, za pôsobenia prechavých organických látok a organických rozpúšťadiel, pri práci vo výške, pričom navyše, ako to vyplýva z pitevného nálezu, organizmus nebohého zamestnanca vzhľadom na jeho vtedy aktuálny zdravotný stav nebol na takúto záťaž prispôsobený a svojimi schopnosťami na ňu nestačil. Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s prvoinštančným zároveň bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi infarktom a pracovnou námahou v spojení s nepriaznivými pracovnými podmienkami. K záveru, že úmrtie W. G. jednoznačne spĺňa charakteristiky pracovného úrazu, dospeli znalci v posudku 1 (znalecký posudok č. 18/2010 spoločnosti forensic.sk) rovnako ako v posudku 2 znalci Univerzity Karlovej v Prahe (znalecký posudok č. 0010/915/15). Znalci dospeli k záveru, že pokiaľ poškodený nastúpil na nočnú prácu bez prevedenia lekárskeho vyšetrenia pre výkon nočnej práce, bez dodržania záväzného času nutného na odpočinok medzi ukončením predchádzajúcej a zahájením nasledujúcej práce, že poškodený pracoval sám na odlúčenom pracovisku bez kontroly, vo výške, v polomaske bez zodpovedajúceho filtra, navyše v nepriaznivých klimatických podmienkach, ako to vyplýva z predložených dokumentov, tieto nepriaznivé okolnosti boli natolko závažné, že prispeli k úmrtiu poškodeného v uvedenom čase a možno ich považovať za vonkajší faktor. Pokiaľ by boli dodržané pracovnolekárske odporúčania a uplatnené správnym spôsobom zásady bezpečnosti práce, je pravdepodobné, že by k úmrtiu pri výkone práce nemuselo dôjsť. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.

zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvoláciu argumentáciu žalovaného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, nadbytočne zachádzajúcu do nepodstatných detailov sporu, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou. Odvolací súd prebral súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku a v celom rozsahu zdieľal i jeho právne závery vo veci, pričom sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatoval správnosť jeho dôvodov a odkázal na výstižné a správne odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na žalovaným uplatnené odvolacie argumenty nenachádzal dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemohol preto dať za pravdu odvolateľovi.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu). Dovolateľ tvrdí, že napriek nedodržaniu bezpečnostných predpisov zo strany zamestnanca, sú hlavnou a pravdepodobne aj jedinou príčinou úmrtia pána G. jeho zdravotné predispozície, ako aj v minulosti už prekonaný infarkt, nesprávna životospráva a psychický stres v manželstve.

4. Žalobkyňa sa s podaným dovolaním nestotožňovala a navrhovala, aby dovolací súd predmetné dovolanie odmietol ako neprípustné v zmysle ustanovenia § 447 písm. f/ CSP alebo zamietol a priznal jej náhradu trov konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, a to z nasledovných dôvodov.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti CSP, kedy tiež treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom ako tretia inštancia, v rámci ktorého konania by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 140/2018, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 134/2018, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

12. Dovolateľ namietal § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

16. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevyvedie právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým, ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števíček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 124/2018, sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

17. Žalovaný v súvislosti s namietaným dovolacím dôvodom § 421 ods. 1 písm. a/ CSP zhrnul, s čím nesúhlasil v rozhodnutí odvolacieho súdu, resp. čo považoval za nesprávne, a to vo viacerých bodoch rozhodnutia odvolacieho súdu, no najmä v bode 43. Uviedol, že najdôležitejšou skutočnosťou bolo, že tak ako prvoinštančný, tak aj odvolací súd v rozpore s doterajšou judikatúrou vyslovili záver, že za krátkodobé náhle a násilné pôsobenie vonkajších vplyvov, ktoré mali výlučne a jedine zapríčiniť infarkt zomrelého, je potrebné považovať pracovné preťaženie zomrelého „nepriaznivé klimatické podmienky“, čím mali na mysli pracovné prostredie so zvýšeným hlukom, prašnosťou a používaním prechavých náterových látok, nedostatok odpočinku zomrelého medzi riadnou pracovnou zmenou a prácou nadčas a nedostatok ochranných pracovných prostriedkov. Dovolateľ ale tvrdí, že hlavnou a pravdepodobne aj jedinou príčinou úmrtia pána G. sú jeho zdravotné predispozície, ako aj v minulosti už prekonaný infarkt, nesprávna životospráva a psychický stres v manželstve.

18. Dovolací súd najskôr riešil otázku prípustnosti dovolania z dôvodu § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, teda či dovolateľ jasne vymedzil konkrétny, zákonom predpokladaný dovolací dôvod, či presne uviedol, ktorý konkrétny judikát uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, resp. rozhodnutie odvolacieho súdu ustálené v jeho rozhodovacej praxi nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Tento dôvod prípustnosti sa musí viazať na konkrétnu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd. Totiž jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída.

19. Dovolací súd preskúmaním obsahu dovolania zistil (v súvislosti s § 421 ods. 1 písm. a/ CSP), že dovolateľ si nespĺnil zákonnú povinnosť a nenaformuloval právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol ani to ako by mala byť táto otázka riešená správne. Preto sa najvyšší súd ani nezaoberal ďalej tým, či dovolateľ uviedol adekvátnu judikatúru, ktorá by doložila, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, keďže body a/ až c/ uvedené v odseku 15. tohto rozhodnutia sú obligatórne a musia byť splnené kumulatívne. Ak však dovolateľ mal na mysli ako právnu otázku posúdenie toho, čo ne/bolo pravou príčinou úmrtia pána G., tak dovolací súd navyše uvádza, že by nešlo o otázku právnu, ale o otázku skutkovú (čo je v súvislosti s § 421 ods. 1 písm. a/ CSP neprípustné, nakoľko musí ísť len o otázku právnu).

20. Keďže žalovaný v dovolaní nekonkretizoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol, ako ju riešil odvolací súd, nevysvetlil, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a neuviedol, ako mala byť táto otázka správne riešená, dovolací súd nemohol preskúmať existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Preto dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol, nakoľko dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

21. Za týchto okolností tento dovolací dôvod nebol dovolateľom vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, čo znamená, že žalovaný žiadnym spôsobom nevyargumentoval existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ktoré v dovolacom prejave uviedol. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania, a to v zmysle ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

22. Najvyšší súd preto konštatujúc danosť dôvodov pre odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. f/ CSP, dovolanie žalovaného odmietol.

23. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.